

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 674

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 25 octombrie 2001

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE		HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
819. — Decret privind acordarea drapelului de luptă unei mari unități militare	1	1.028. — Hotărâre privind modificarea art. 8 din Normele metodologice pentru aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate, republicată, cu modificările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 728/2001	7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 209 din 28 iunie 2001 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) lit. a), ale art. 17 alin. (1) și (2), ale art. 18—20 și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001	2—6	1.029. — Hotărâre pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2001 al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Domeniul Patologiei și Științelor Biomedicale „Victor Babeș”, aflat în coordonarea Ministerului Sănătății și Familiei	8

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind acordarea drapelului de luptă unei mari unități militare

În temeiul prevederilor art. 92 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României, precum și ale art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare, având în vedere propunerea ministrului apărării naționale,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Brigăzii 122 Logistică.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 19 octombrie 2001.
Nr. 819.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 209**

din 28 iunie 2001

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) lit. a), ale art. 17 alin. (1) și (2), ale art. 18—20 și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) lit. a), ale art. 17 alin. (1) și (2), ale art. 18—20 și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepție ridicată de Dana Abbas Mawlood în Dosarul nr. 1.665/2001 al Judecătoriei Sectorului 6, municipiul București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 128C/2001 având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Faredun Mohammad Baiz în Dosarul nr. 1.666/2001 al Judecătoriei Sectorului 6, municipiul București. La apelul nominal în Dosarul nr. 128C/2001 se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public, în temeiul art. 164 din Codul de procedură civilă, pune concluzii de conexare a Dosarului nr. 128C/2001 la Dosarul nr. 127C/2001, deoarece cauzele au ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate. Curtea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, raportat la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 128C/2001 la Dosarul nr. 127C/2001.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepțiilor de neconstituționalitate. În acest sens se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 176 din 29 mai 2001*), nepublicată, prin care Curtea s-a mai pronunțat în legătură cu constituționalitatea textelor de lege criticate și prin excepțiile de față. Se arată că prin acea decizie s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 20 alin. (5) și

ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, dispoziții referitoare la caracterul definitiv și executoriu de drept al hotărârii judecătorești și în consecință excepția a fost admisă. Așa fiind, în dosarele de față excepțiile de neconstituționalitate cu privire la aceste texte urmează să fie respinse ca inadmisibile. În schimb, prin aceeași decizie Curtea a statuat în sensul constituționalității prevederilor art. 13 alin. (1) lit. a), art. 17 alin. (1) și (2), art. 18, art. 19, art. 20 alin. (1)—(4) și alin. (6), ale art. 21 alin. (1)—(5) și alin. (6) (cu excepția celor privind caracterul definitiv și executoriu de drept al hotărârii judecătorești), precum și ale art. 22 din ordonanța criticată. Ca atare, se apreciază că excepțiile de neconstituționalitate a acestor din urmă dispoziții de lege urmează să fie respinse ca neîntemeiate, întrucât soluția pronunțată anterior își păstrează valabilitatea și în aceste dosare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 16 februarie 2001, pronunțate în dosarele nr. 1.665/2001 și nr. 1.666/2001, **Judecătoria Sectorului 6, municipiul București, a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a), ale art. 17 alin. (1) și (2), ale art. 18—20 și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, excepții ridicate de Dana Abbas Mawlood și de Faredun Mohammad Baiz.**

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate, al căror conținut este identic, se susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 11 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 18, art. 20, art. 23 alin. (1)—(4), art. 24, art. 49 și ale art. 123 din Constituție, ale art. 6 pct. 1 și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 33 din Convenția din 1951 privind statutul refugiaților, fără însă ca autorii excepțiilor să indice în mod concret în ce anume constau aceste încălcări.

Judecătoria Sectorului 6, municipiul București, exprimându-și opinia în dosarele nr. 1.665/2001 și nr. 1.666/2001, apreciază în esență că textele vizate de excepțiile de neconstituționalitate sunt conforme cu prevederile constituționale.

*) Decizia nr. 176 din 29 mai 2001 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 11 iulie 2001.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctele de vedere exprimate, apreciază că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate. În esență se arată că textele de lege criticate „reglementează condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cererea prin care străinul solicită acordarea statutului de refugiat, acestea fiind prevederi amănunțite, care au menirea de a fi înțelese și folosite cu ușurință de cetățeni străini, care solicită acordarea statutului de refugiați”. Se mai arată că dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate „reglementează obligațiile statului român de a îndeplini cu bună credință obligațiile ce-i revin din tratatele internaționale, care fac parte din dreptul intern, și că statutul de refugiat se acordă numai în condițiile legii”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

Obiectul excepțiilor de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a), ale art. 17 alin. (1) și (2), ale art. 18—20 și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, texte al căror conținut este următorul:

— Art. 13 alin. (1) lit. a): „*Până la soluționarea cererii sale prin hotărâre definitivă și irevocabilă străinul care solicită acordarea statutului de refugiat are următoarele drepturi și obligații:*

a) *dreptul de ședere în România, până la expirarea unui termen de 15 zile de la rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii pronunțate asupra cererii de acordare a statutului de refugiat, cu excepția cererilor respinse ca evident nefondate în urma soluționării acestora în cadrul procedurilor accelerate;*”;

— Art. 17 alin. (1) și (2): „(1) *Fac obiectul procedurii accelerate:*

a) *cererile evident nefondate;*

b) *cererile persoanelor care, prin activitatea ori prin apartenența lor la o anumită grupare, prezintă un pericol pentru siguranța națională ori pentru ordinea publică în România;*

c) *cererile persoanelor care provin dintr-o țară unde, în general, nu există risc serios de persecuție.*

(2) *De asemenea, pot face obiectul procedurii accelerate și cererile persoanelor care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 4.;*

— Art. 18: „(1) *Cererea pentru acordarea statutului de refugiat este considerată evident nefondată dacă se constată:*

a) *lipsa de fundament a invocării unei temeri de persecuție în țara de origine, în condițiile art. 2 alin. (1);*

b) *inducerea în eroare, în mod deliberat, a organelor cu competențe în materie de refugiați ori recurgerea în mod abuziv, cu rea-credință, la procedura de acordare a statutului de refugiat.*

(2) *Lipsa de fundament a invocării unei temeri de persecuție în țara de origine există în următoarele cazuri:*

a) *solicitantul nu invocă nici o temere de persecuție în sensul art. 2 alin. (1);*

b) *solicitantul nu oferă date sau informații în sensul că ar fi expus unei temeri de persecuție ori relațiile sale nu conțin detalii circumstanțiale sau personale;*

c) *cererea este evident lipsită de credibilitate, în sensul că relatarea solicitantului este incoerentă, contradictorie sau flagrant neadevărată față de situația din țara sa de origine;*

d) *solicitantul avea posibilitatea refugiului intern, recunoscută și de Întitul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați.*

(3) *Inducerea în eroare, în mod deliberat, a organelor cu competențe în materie de refugiați ori recurgerea abuzivă la procedura de acordare a statutului de refugiat există în toate cazurile în care solicitantul, fără a oferi o explicație plauzibilă, se află în una dintre următoarele situații:*

a) *a depus cererea sub o identitate falsă sau a prezentat documente false ori falsificate, susținând că sunt autentice;*

b) *după depunerea cererii, în mod deliberat a prezentat elemente false în legătură cu aceasta;*

c) *cu rea-credință a distrus, a deteriorat, a aruncat sau a împrăștiat documentul pentru trecerea frontierei sau un document relevant pentru cererea sa, fie pentru a-și stabili o identitate falsă în scopul solicitării și acordării statutului de refugiat, fie pentru a îngreuna soluționarea cererii sale;*

d) *în mod deliberat a ascuns faptul că a mai depus anterior o cerere pentru acordarea statutului de refugiat în una sau mai multe țări, în special atunci când s-a folosit de o identitate falsă;*

e) *a depus o cerere pentru acordarea statutului de refugiat, cu scopul evident de a împiedica punerea iminentă în executare a unei măsuri dispuse de autoritățile competente, de scoatere din țară sau de expulzare, deși anterior dispunerii unei astfel de măsuri a avut posibilitatea să depună o asemenea cerere;*

f) *a încălcat în mod flagrant obligațiile prevăzute la art. 13;*

g) *a depus cererea pentru acordarea statutului de refugiat după ce anterior unei examinări, care conține garanțiile procedurale adecvate și în conformitate cu prevederile Convenției privind statutul refugiaților, încheiată la Geneva la 28 iulie 1951, i s-a respins o astfel de cerere într-o țară terță sigură.*

(4) *Motivele enumerate la alin. (1) nu pot să prevaleze temerii bine întemeiate de persecuție conform art. 2 alin. (1).;*

— Art. 19: „(1) *Sunt considerate țări în care în general nu există risc serios de persecuție, în sensul art. 2 alin. (1), statele membre ale Uniunii Europene, precum și alte state stabilite, la propunerea Oficiului Național pentru Refugiați, prin ordin al ministrului de interne, pe baza următoarelor criterii:*

a) numărul cererilor pentru acordarea statutului de refugiat formulate de cetățenii țării respective și coeficienții de acordare a acestui statut;

b) situația respectării drepturilor fundamentale ale omului;

c) funcționarea principiilor democratice, a pluralismului politic și a alegerilor libere, precum și existența unor instituții democratice funcționale, care să asigure garantarea și respectarea drepturilor fundamentale ale omului;

d) existența unor factori de stabilitate.

(2) Pot fi luate în considerare și alte criterii de evaluare decât cele prevăzute la alin. (1).

(3) Cererea străinului care provine dintr-o țară în care în general nu există un risc de persecuție este respinsă ca evident nefondată, cu excepția cazului în care situația de fapt sau dovezile prezentate de solicitant arată existența unei temeri bine întemeiate de persecuție în sensul art. 2 alin. (1); în acest caz solicitantul primește accesul la procedura prevăzută la art. 7—16.;

— Art. 20: „(1) Funcționarul prevăzut la art. 12 alin. (2), după efectuarea interviului și analizarea motivelor invocate pentru acordarea statutului de refugiat, se pronunță în termen de 3 zile de la primirea cererii.

(2) În cazul în care a fost pronunțată o hotărâre de respingere a cererii ca evident nefondată sau în temeiul art. 4, termenul de depunere a plângerii este de 2 zile de la comunicare.

(3) Plângerea este de competența judecătoriei în a cărei rază teritorială își are sediul Oficiul Național pentru Refugiați sau în raza căreia își are reședința contestatarul.

(4) Instanța soluționează plângerea, cu prezența obligatorie a procurorului, în termen de 10 zile și pronunță o hotărâre motivată.

(5) Hotărârea definitivă este executorie de drept.

(6) Împotriva hotărârii instanței contestatarul sau procurorul poate declara recurs în termen de 5 zile de la pronunțare, pentru cei prezenți, sau de la comunicare, pentru cei lipsă.;

— Art. 22: „(1) Străinul care solicită acordarea statutului de refugiat în România rămâne în zona de tranzit din punctul de control pentru trecerea frontierei de stat până la primirea hotărârii de aprobare a intrării în România sau, după caz, până la rămânerea definitivă și executorie a hotărârii de respingere a cererii pentru acordarea statutului de refugiat, dar nu mai mult de 20 de zile de la intrarea în zona de tranzit.

(2) Prin zonă de tranzit, în sensul prezentei ordonanțe, se înțelege suprafața situată la frontiera de stat ori în apropierea acesteia, destinată staționării persoanelor care nu au primit aprobarea de intrare în teritoriu, mijloacelor de transport și bunurilor până la stabilirea regimului lor juridic la trecerea frontierei de stat. În cazul aeroporturilor internaționale, prin zonă de tranzit se înțelege suprafața situată între punctul de îmbarcare/debarcare și locul unde se efectuează controlul pentru trecerea frontierei.

(3) Solicitantul statutului de refugiat poate fi cazat în centre speciale de primire și cazare aflate în apropierea punctelor de control pentru trecerea frontierei de stat, stabilite prin ordin al ministrului de interne și având regimul juridic al zonei de tranzit.

(4) După expirarea termenului prevăzut la alin. (1), dacă cererea nu este soluționată printr-o hotărâre definitivă și executorie, străinului i se permite intrarea în țară.

(5) Pe perioada în care se află în punctul de control pentru trecerea frontierei de stat solicitantul statutului de refugiat are dreptul la asistență juridico-socială și la ajutoare umanitare din partea organizațiilor neguvernamentale cu atribuții în materie de refugiați, precum și din partea reprezentanței din România a Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați și, de asemenea, are drepturile și obligațiile prevăzute la art. 13, cu excepția celor care intră în contradicție cu prevederile acestei proceduri.“

Textele constituționale considerate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 11 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 18, art. 20 alin. (2), precum și ale art. 23, 24, 49 și 123, al căror conținut este următorul:

— Art. 11 alin. (2): „Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.“;

— Art. 16 alin. (1): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“;

— Art. 18: „(1) Cetățenii străini și apatrizii care locuiesc în România se bucură de protecția generală a persoanelor și a averilor, garantată de Constituție și de alte legi.

(2) Dreptul de azil se acordă și se retrage în condițiile legii, cu respectarea tratatelor și a convențiilor internaționale la care România este parte.“;

— Art. 20 alin. (2): „Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.“;

— Art. 23. alin. (1)—(4): „(1) Libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile.

(2) Percheziționarea, reținerea sau arestarea unei persoane sunt permise numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege.

(3) Reținerea nu poate depăși 24 de ore.

(4) Arestarea se face în temeiul unui mandat emis de magistrat, pentru o durată de cel mult 30 de zile. Asupra legalității mandatului, arestatul se poate plânge judecătorului, care este obligat să se pronunțe prin hotărâre motivată. Prelungirea arestării se aprobă numai de instanța de judecată. [...]“;

— Art. 24: „(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.“;

— Art. 49: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.“;

— Art. 123: „(1) Justiția se înfăptuiește în numele legii.

(2) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.“

În susținerea neconstituționalității textelor de lege criticate se invocă și încălcarea dispozițiilor art. 6 pct. 1 și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevăd:

— Art. 6 pct. 1: *„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.”;*

— Art. 13: *„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”*

De asemenea, se invocă încălcarea prevederilor art. 33 din Convenția din 1951 privind statutul refugiaților, potrivit căroră:

„1. Nici un stat contractant nu va expulza sau returna, în nici un fel, un refugiat peste frontierele teritoriilor unde viața sau libertatea sa ar fi amenințate pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice.

2. Beneficiul prezentei dispoziții nu va putea totuși fi invocat de către un refugiat față de care ar exista motive serioase de a fi considerat ca un pericol pentru securitatea țării unde se găsește sau care, fiind condamnat definitiv pentru o crimă sau un delict deosebit de grav, constituie o amenințare pentru comunitatea țării respective.”

Analizând excepțiile de neconstituționalitate ridicate, Curtea Constituțională reține următoarele:

I. În legătură cu dispozițiile art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, ulterior sesizării cu excepțiile din prezentele dosare Curtea Constituțională s-a pronunțat într-o altă cauză având ca obiect și aceste prevederi de lege, care au fost criticate sub aceleași aspecte și prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din acte internaționale, ca și în cauzele de față. Astfel, prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001, nepublicată, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, statuând în esență că aceste prevederi, potrivit căroră *„Hotărârea definitivă este executorie de drept”*, încalcă dreptul la apărare garantat de art. 24 din Constituție. Pentru a pronunța această soluție Curtea a reținut că, întrucât *„hotărârea primei instanțe este definitivă și executorie, această hotărâre urmează a fi pusă în aplicare imediat. Drept urmare, în exercitarea căii de atac a recursului (care nu este suspensiv de executare), solicitantul, nemulțumit de soluția de respingere a cererii sale de către prima instanță, nu va mai putea să beneficieze efectiv de dreptul de a se apăra în fața instanței de recurs”*.

Ulterior pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 176 din 29 mai 2001 a fost adoptată Legea nr. 323 din 27 iunie 2001 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 27 iunie 2001. Potrivit articolului unic, pct. 1 din lege, pe data intrării sale în vigoare, alineatul (5) al articolului 20 va avea următorul cuprins: *„(5) Hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.”*

Ca urmare a acestei modificări, la data pronunțării prezentei decizii art. 20 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, în redactarea criticată de autorii excepțiilor de neconstituționalitate, nu mai este în vigoare. Or, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, aceasta nu se poate pronunța decât asupra dispozițiilor dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, ceea ce exclude exercitarea controlului de constituționalitate asupra unor prevederi de lege eliminate din legislație. Acesta este și sensul în care Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii, de exemplu prin Decizia nr. 32 din 2 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 aprilie 1999.

În consecință, în temeiul prevederilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborate cu cele ale art. 23 alin. (6) din aceeași lege, care prevăd că excepția este inadmisibilă atunci când este contrară prevederilor alin. (1), excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

De asemenea, Curtea constată că, potrivit pct. 2 al articolului unic din Legea nr. 323 din 27 iunie 2001 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, pe data intrării în vigoare a acesteia *„Alineatul (6) al articolului 20 se abrogă.”*

Așa fiind, rezultă că în temeiul aceluiași dispoziții din Legea nr. 47/1992, anterior enunțate, și excepția de neconstituționalitate a prevederilor alin. (6) al art. 20 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

II. Referitor la excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a), ale art. 17 alin. (1) și (2), ale art. 18—20 alin. (1)—(4) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, dispoziții de lege criticate, de asemenea, ca fiind neconstituționale, Curtea constată că și acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate.

Prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001, respingând, cu majoritate de voturi în ceea ce privește art. 22 alin. (1), excepțiile de neconstituționalitate ridicate referitoare la aceleași dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și internaționale ca și cele din prezentele dosare, Curtea Constituțională a reținut în esență, următoarele:

Dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, care reglementează egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, pretins a fi încălcate prin art. 13 alin. (1) lit. a) din

ordonanța criticată, nu sunt aplicabile în cauză, întrucât acest text constituțional are în vedere persoane care au calitatea de cetățean român.

În legătură cu susținerea referitoare la încălcarea prevederilor art. 18 alin. (1) din Constituție, care statuează cu privire la cetățenii străini și apatrizi, Curtea a observat că, între drepturile refugiaților și ale persoanelor care au dobândit o formă de protecție, legea română prevede: liberul acces la instanțele de judecată — art. 23 alin. (1) lit. l), dreptul de a fi asistat sau de a fi reprezentat de un avocat și de a i se asigura în mod gratuit un interpret pe întreaga durată a procedurii de acordare a statutului de refugiat — art. 13 alin. (1) lit. b), precum și dreptul de a nu fi expulzat sau returnat („*non-refoulement*”), cu excepțiile stabilite prin lege — art. 23 alin. (1) lit. m). Așa fiind, nu există contrarierate între textele criticate și dispoziția constituțională menționată.

Susținerile privind neconstituționalitatea normelor din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 care reglementează procedura accelerată (art. 17—20) și acelea care reglementează procedura în cazul cererilor pentru acordarea statutului de refugiat, depuse în punctele de control pentru trecerea frontierei de stat (art. 21 și 22), prin raportare la art. 49 din Constituție, au fost respinse, deoarece textele de lege criticate nu conțin restrângeri speciale ale exercițiului unor drepturi pentru străinii care urmează procedura de acordare a unei forme de protecție din partea statului român.

Curtea a observat că textele criticate nu conțin nici o prevedere care să contravină principiului înlăturării justiției în numele legii, al independenței judecătorilor și al supunerii lor numai legii, principiu stabilit de art. 123 din Constituție, astfel că și această susținere a autorilor excepțiilor a fost înlăturată.

Prin aceeași decizie Curtea a mai reținut că „de altfel, pentru aceleași motive, urmează a fi respinse și excepțiile

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește art. 22 alin. (1),

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenite inadmisibile, excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (5) și (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de Dana Abbas Mawlood și de Faredun Mohammad Baiz în dosarele nr. 1.665/2001 și nr. 1.666/2001 ale Judecătoriei Sectorului 6, municipiul București.

2. Respinge excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a), ale art. 17 alin. (1) și (2), art. 18, 19, art. 20 alin. (1)—(4) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de aceiași autori în aceleași dosare.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

de neconstituționalitate privind celelalte dispoziții din ordonanță”.

În sfârșit, în legătură cu încălcarea prevederilor art. 6 pct. 1 și ale art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a reținut că textele de lege criticate „nu opresc, în realitate, părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărute și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil”.

Curtea apreciază că nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea soluției de respingere a excepțiilor de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) lit. a), ale art. 17 alin. (1) și (2), ale art. 18—20 și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, astfel că cele statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 176/2000 își păstrează valabilitatea și în prezentele dosare.

III. În plus, în aceste dosare autorii excepțiilor susțin că art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, text care reglementează procedura pentru acordarea statutului de refugiat, încalcă și dispozițiile art. 23 alin. (1)—(4) din Constituție, precum și dispozițiile art. 33 al Convenției din 1951 privind statutul refugiaților, fără însă a se arăta în ce constă această încălcare.

Examinând această susținere, Curtea constată că textele constituționale și internaționale invocate ca fiind încălcate nu sunt incidente în cauză. Aceasta deoarece art. 23 alin. (1)—(4) din Constituție stipulează cu privire la „*Libertatea individuală*” a persoanei și condițiile în care se pot realiza percheziții, rețineri și arestări și faptul că acestea pot fi dispuse numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege, iar art. 33 al Convenției din 1951 stabilește cazurile în care un refugiat nu poate fi expulzat sau returnat de către un stat contractant. În consecință, și această critică urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind modificarea art. 8 din Normele metodologice pentru aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate, republicată, cu modificările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 728/2001

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate, republicată, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Articolul 8 din Normele metodologice pentru aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/1998 privind regimul zonelor defavorizate, republicată, cu modificările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 728/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 15 august 2001, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Scutirea de la plata taxelor vamale pentru materiile prime importate, necesare în vederea realizării producției proprii în zona defavorizată, prevăzute la art. 6 lit. b) din ordonanță, se acordă de organele vamale în baza următoarelor documente:

- a) certificatul de investitor în zonă defavorizată;
- b) cererea agentului economic avizată de agenția pentru dezvoltare regională în a cărei rază de competență teritorială se efectuează investiția;
- c) declarația persoanei în drept să îl reprezinte pe agentul economic, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 8;
- d) documentele privind capacitatea de producție a agentului economic, procesul de producție folosit și fundamentarea necesarului de materii prime pentru fiecare categorie

de produs finit ce urmează să fie obținut, sub semnătura persoanei în drept să îl reprezinte pe agentul economic.

(2) Pentru produsele agroalimentare se vor elabora norme privind condițiile în care își pot desfășura activitatea agenții economice care solicită scutirea de la plata taxelor vamale pentru materiile prime importate necesare pentru producția proprie de produse alimentare din zonele defavorizate, aprobate prin ordin comun al ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor, ministrului dezvoltării și prognozei și al ministrului finanțelor publice.

(3) Avizul acordat de agenția pentru dezvoltare regională, prevăzut la alin. (1) lit. b), face dovada existenței investiției și a derulării unei activități productive în zona defavorizată.

(4) Organele vamale și, în cazul produselor agroalimentare, reprezentanții împuterniciți ai Ministerului Agriculturii, Alimentației și Pădurilor verifică dacă agentul economic a utilizat în producția proprie din zona defavorizată materiile prime pentru care a beneficiat de scutire, precum și dacă a utilizat materiile prime în raport cu necesarul pe care îl presupune produsul finit obținut.“

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul dezvoltării și prognozei,
Gheorghe Romeo Leonard Cazan

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,
Ilie Sârbu

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2001 al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Domeniul Patologiei și Științelor Biomedicale „Victor Babeș”, aflat în coordonarea Ministerului Sănătății și Familiei

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 48 alin. (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2001 nr. 216/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2001 al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Domeniul Patologiei și Științelor Biomedicale „Victor Babeș”, aflat în coordonarea Ministerului Sănătății și Familiei, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) Nivelul cheltuielilor totale aferente veniturilor prevăzute în bugetul de venituri și cheltuieli al Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare în Domeniul Patologiei și Științelor Biomedicale „Victor Babeș” reprezintă limite maxime care nu pot fi depășite decât în cazuri justificate și numai cu aprobarea Guvernului, la propunerea Ministerului Sănătății și Familiei, cu avizul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale și al Ministerului Finanțelor Publice.

(2) În cazul în care în execuție se înregistrează depășiri sau nerealizări ale veniturilor aprobate, Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare în Domeniul Patologiei și Științelor Biomedicale „Victor Babeș” va efectua cheltuieli în funcție

de realizarea veniturilor, cu încadrarea în indicatorii de eficiență aprobați.

Art. 3. — Fondul de salarii se poate utiliza proporțional cu gradul de realizare în anul 2001 față de anul 2000 a productivității muncii, calculată valoric, prevăzută în bugetul de venituri și cheltuieli.

Art. 4. — (1) Nerespectarea prevederilor art. 2 constituie contravenție, dacă nu a fost săvârșită în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să fie considerată infracțiune, și se sancționează cu amendă de la 10.000.000 lei la 50.000.000 lei.

(2) Contravenției prevăzute la alin. (1) îi sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

Art. 5. — Contravenția se constată și amenda se aplică de către organele de control financiar ale statului, împuternicite conform legii, persoanelor vinovate de nerespectarea prevederilor prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul sănătății și familiei,
Daniela Bartos

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

Ministrul muncii și solidarității sociale,
Marian Sârbu

București, 18 octombrie 2001.
Nr. 1.029.

*) Anexa se comunică persoanelor juridice interesate.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro